

Sygn. akt: I C 345/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2018 r.

Sąd Rejonowy w Jędrzejowie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Wysoczyńska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Anna Lato

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2018 r. w Jędrzejowie na rozprawie

sprawy z powództwa D. S.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. na rzecz powoda D. S. kwotę 5500 zł (pięć tysięcy pięćset złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 24 lipca 2017 roku do dnia zapłaty

II. oddala powództwo w pozostałej części

III. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. na rzecz powoda D. S. kwotę 2555,57 zł (dwa tysiące pięćset pięćdziesiąt pięć złotych 57/100) tytułem zwrotu kosztów procesu

Sygn. akt I C 345/17

UZASADNIENIE

WYROKU Z DNIA 24 maja 2018 roku

W dniu 29 listopada 2017 roku do tut. Sądu wpłynął pozew D. S. przeciwko (...) Spółka Akcyjna w S. o zapłatę kwoty 5.500 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 maja 2017 roku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia. W uzasadnieniu swego żądania powód wskazał, że w dniu 19 stycznia 2017 roku wyrócił się na oblodzonym chodniku na nieruchomości stanowiącej własność (...) Okręgowej Izby (...) w K. i wyniku upadku doznał urazu w postaci zwichnięcia stawu ramiennego prawego. Powód wskazał, że w skutek urazu przebywał na zwolnieniu lekarskim przez okres od 20 stycznia do 31 maja 2017 roku i w tym okresie cierpiał na dolegliwości bólowe, musiał korzystać z pomocy żony przy wykonywaniu zwykłych czynności dnia codziennego. Powód wskazał, że od strony pozwanej otrzymał kwotę 1500 zł tytułem zadośćuczynienia.

W odpowiedzi na pozew z dnia 27 grudnia 2017 roku strona pozwana przyznała co do zasady swą odpowiedzialność za skutki upadku powoda na terenie (...) Okręgowej Izby (...) w K., wskazała jednak, że wypłacona powodowi w ramach postępowania likwidacyjnego kwota 1500 zł rekompensowała w całości jego krzywdy związane z urazem jaki wystąpił w wyniku upadku z dnia 19 stycznia 2017 roku (k. 18 - 19).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 stycznia 2017 roku powód upadł na oblodzonym chodniku na terenie (...) Okręgowej Izby (...) w K.. Z miejsca zdarzenia powód został przewieziony karetką do szpitala, gdzie w narkozie nastawiono mu rękę.

W związku z tym, że powód nie mógł sam wrócić do domu samochodem, to po niego pojechał ojciec A. S..

W skutek upadku powód doznał urazu w postaci zwichnięcia stawu ramiennego prawego.

Powód przebywał na zwolnieniu lekarskim 20 stycznia do 31 maja 2017 roku i w tym okresie cierpiał na dolegliwości bólowe, musiał korzystać z pomocy żony przy wykonywaniu zwykłych czynności dnia codziennego m.in. przy myciu, ubieraniu. Powód nie mógł także pomagać żonie w opiece nad małym dzieckiem.

Powód przez około 3 miesiące nosił ortezę, korzystał także z zabiegów rehabilitacyjnych.

W związku z dolegliwościami bólowymi powód zażywał leki przeciwbólowe.

Dowód: zeznania powoda (k. 172v - 173 + nagranie z dnia 20 lutego 2018 roku), zeznania świadka A. S. (k. 142v – 142v + nagranie rozprawy z dnia 20 lutego 2018 roku), zeznania świadka J. S. (k. (k. 141v – 142 + nagranie rozprawy z dnia 20 lutego 2018 roku), zwolnienie lekarskie (k.32), dokumentacja lekarska (k. 33, 35, 36, 91,93, 95, 122-125), opinia biegłego M. P. (k. 164).

Powód jest inżynierem, w związku z wypadkiem z dnia 19 stycznia 2017 roku utracił możliwość realizacji ważnego projektu, który wiązały się z jego rozwojem zawodowym.

Aktualnie ręka powoda nie wróciła do pełnej sprawności, powód odczuwa dolegliwości bólowe na zmianę pogody, nie jest w stanie do końca wyprostować ręki, nosić cięższych rzeczy. Uraz jaki wystąpił u powoda spowodował u niego powstanie niewielkiego zniekształcenia w okolicy stawu łopatkowo – obojczykowego prawego. Powód wymaga dalszych zabiegów rehabilitacyjnych w celu przywrócenia pełnej sprawności.

Powód nie może uprawiać aktualnie sportu, tak jak to miało miejsce przed wypadkiem.

Dowód: zeznania powoda (k. 142 v – 143 + nagranie z dnia 20 lutego 2018 roku), zeznania świadka A. S. (k. 142v – 142v + nagranie rozprawy z dnia 20 lutego 2018 roku), zeznania świadka J. S. (k. (k. 142v – 142v + nagranie rozprawy z dnia 20 lutego 2018 roku), opinia biegłego M. P. (k. 164).

Zdarzenie z dnia 19 stycznia 2017 roku i uraz jakiego doznał wiązały się dla powoda ze stresem i szokiem, aktualnie wrócił on do równowagi i nie wymaga terapii psychologicznej.

Dowód: opinia biegłej I. Ś. (k. 151- 153)

Teren (...) Okręgowej Izby (...) w K. objęty był ubezpieczeniem OC w Towarzystwie (...) Spółka Akcyjna w S. (okoliczność niesporna).

Powód od strony pozwanej otrzymał kwotę 1500 zł tytułem zadośćuczynienia (okoliczność niesporna).

Powód odwołał się od decyzji w sprawie przyznania mu zadośćuczynienia kwocie 1500zł. Wskazane odwołanie wpłynęło do strony pozwanej dniu 24 lipca 2017 roku.

Pismem z dnia 22 sierpnia 2017 roku strona pozwana odmówiła powodowi przyznania dodatkowej kwoty zadośćuczynienia.

Dowód: odwołanie (k. 120 - 121), pismo (k. 128 – 129).

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jest zasadne w całości co do kwoty 5500 zł oraz odsetek od dnia 24 lipca 2017 roku.

W niniejszej sprawie niesporna była sama podstawa odpowiedzialności strony pozwanej, albowiem strona pozwana przyznała co do zasady swą odpowiedzialność za skutki upadku powoda na terenie (...) Okręgowej Izby (...) w K. i wypłaciła powodowi m.in. niesporną kwotę zadośćuczynienia. Z tych też względów Sąd nie czynił ustaleń na tą okoliczność.

Zgodnie z przepisem art. 445 § 1 kc w wypadkach przewidzianych w art. 444 § 1 kc (rozstrój zdrowia, uszkodzenie ciała) Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za krzywdę.

W myśl wskazanego przepisu zadośćuczynienie pieniężne Sąd może przyznać tylko w przypadkach w ustawie przewidzianych m.in. w przypadku uszkodzenia ciała, nadto może przyznać to zadośćuczynienie wyłącznie w przypadku odpowiedzialności deliktowej (nie jest to możliwe w przypadku odpowiedzialności kontraktowej).

Przesłankami odpowiedzialności deliktowej są powstanie szkody (uszczerbku w dobrach prawnie chronionych), czyn niedozwolony (zdarzenie, z którym ustawa wiąże obowiązek odszkodowawczy) oraz związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem a szkodą (Komentarz do kodeksu cywilnego, księga trzecia - zobowiązania tom I Wydawnictwo Prawnicze Warszawa 1996 rok).

Uszkodzenie ciała polega na naruszeniu integralności fizycznej człowieka np. rany, złamania, natomiast rozstrój zdrowia polega na zakłóceniu w funkcjonowaniu poszczególnych organów bez ich widocznego uszkodzenia np. zatrucie (Komentarz do kodeksu cywilnego, księga trzecia - zobowiązania tom I pod redakcją Gerarda Bieńka Wydawnictwo Prawnicze Warszawa 1999 rok).

Niewątpliwym jest w ocenie Sądu, że w wyniku zdarzenia z 19 stycznia 2017 roku na terenie (...) Okręgowej Izby (...) w K. powód doznał urazu zwichnięcia w stanie barkowym prawym (ramiennie – łopatkowym prawym), co wynika z wiarygodnej opinii biegłego M. P. i dokumentacji medycznej, które przez strony nie były kwestionowane.

Do urazu powoda doszło na skutek zawinionego działania właściciela nieruchomości, a właściwie braku jego działania w zakresie prawidłowego utrzymania czystości chodnika.

Zatem w ocenie Sądu został spełniony warunek konieczny do zasądzenia na rzecz powoda stosownej kwoty zadośćuczynienia.

Przyznanie zadośćuczynienia nie jest obligatoryjne i zależy od uznania i oceny Sądu konkretnych okoliczności sprawy (wyrok SN z dnia 27.08.1969 roku I PR 224/69 OSNCP 1970 rok poz. 110).

Fakultatywność zadośćuczynienia nie oznacza jednak jego dowolności, a odmowa jego przyznania musi być obiektywnie uzasadniona.

Przepis art. 445 kc nie zawiera kryteriów jakimi Sąd winien się kierować ustalając wysokość zadośćuczynienia. Kryteria ta zostały natomiast wypracowane przez doktrynę jak również orzecznictwo, głównie Sądu Najwyższego.

Przyznanie zadośćuczynienia wiąże się zawsze z krzywdą, ujmowaną jako cierpnie fizyczne, ból oraz cierpienie psychiczne, czyli ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi. Ma ono na celu złagodzenie tych cierpień, jest rekompensatą za krzywdy i przyznaje się je jednorazowo (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 8 lutego 2006 roku I ACa 1131/05 lex 194522).

Przyznając zadośćuczynienie Sąd winien kierować się celami oraz charakterem zadośćuczynienia, uwzględniać wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej szkody niemajątkowej. Podstawowe znaczenie musi mieć rozmiar doznanej krzywdy,

o którym decydują przede wszystkim rodzaj uszkodzeń ciała, nieodwracalny charakter, długotrwałość i przebieg leczenia, stopień cierpienia fizycznych i psychicznych, ich intensywność, wiek pokrzywdzonego (wyrok SN z dnia 1 kwietnia 2004 roku II CK 131/03 lex 327923; wyrok SN z dnia 9 listopada 2007 roku V CSK 245/07 lex 369691).

Zasada miarkowania zadośćuczynienia nie może oznaczać jednak przyzwolenia na lekceważenie takich bezcennych wartości jak zdrowie, integralność cielesna, kryteria jego przyznania muszą być zawsze oceniane indywidualnie w odniesieniu do konkretnego stanu faktycznego; wysokość zadośćuczynienia musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość, przy uwzględnieniu skali i zakresu następstw uszkodzenia ciała i sytuacji życiowej poszkodowanego (wyrok SN z dnia 13 grudnia 2007 roku I CSK 384/07 lex 351187).

W ocenie Sądu okres leczenia powoda, zabieg nastawienia ręki pod narkozą, rehabilitacja, ograniczona możliwość normalnego funkcjonowania powoda w okresie leczenia a także na dzień dzisiejszy, lekkie zniekształcenie w okolicy stawu łopatkowo – obojczykowego prawego, a także konieczność dalszej rehabilitacji, przemawiały za przyjęciem zasadności żądania co do kwoty 5.500 zł tytułem dalszej kwoty zadośćuczynienia, a łącznie zadośćuczynienia w kwocie 7000 zł.

Sąd nie mógł pominąć dolegliwości bólowych jakie wystąpiły u powoda w okresie leczenia, a także istniejących sporadycznych dolegliwości bólowych występujących aktualnie. Sąd decydując o wysokości zadośćuczynienia nie mógł pominąć również i tego, że powód przed wypadkiem nie leczył się na inne schorzenia, był w pełni sprawny, uprawiał sport, a aktualnie musiał z wielu aktywności zrezygnować. Nie bez znaczenia jest i to, że istniejący uraz może utrudniać powodowi pracę zawodową, jest on bowiem inżynierem, zatem sprawna ręka jest mu w pracy potrzebna. Nadto Sąd uwzględnił i to, że w skutek zdarzenia z dnia 19 stycznia 2017 roku powód utracił możliwość uczestniczenia w realizacji projektu, który był ważny dla jego rozwoju zawodowego.

W ocenie Sądu strona pozwana przyznając powodowi kwotę 1500 zł tytułem zadośćuczynienia nie uwzględniła tych wszystkich okoliczności, oparła swą decyzję na zaocznej, bardzo lakonicznej opinii lekarza (k. 113), której Sąd nie zaakceptował, a także pominęła zupełnie poczucie krzywdy powoda, ograniczając się do ustalenia uszczerbku na zdrowiu.

Należy zważyć, że przyznanie zadośćuczynienia musi być poprzedzone indywidualną oceną każdego przypadku, winno uwzględniać to w jaki sposób zdarzenie wpłynęło na osobę poszkodowaną, jej życie, a przyznana kwota zadośćuczynienia winna przynosić poszkodowanemu równowagę emocjonalną naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne i fizyczne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 23 stycznia 2018 roku I ACa 725/17 lex 2449727; Wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14 lutego 2018 roku I ACa 803/17 lex 2478672).

W ocenie Sądu przyznana powodowi kwota 7000 zł jako łączne zadośćuczynienie uwzględnia indywidualną ocenę sytuację powoda i to w jaki sposób zdarzenie z dnia 19 stycznia 2017 roku oraz uraz jakiego doznał wpłynęło na jego życie. Zdaniem Sądu kwota ta jest odpowiednia i zrekompensuje mu wszelkich związanych z tym krzywdy i cierpienia. W ocenie Sądu łączna kwota zadośćuczynienia w wysokości 7.000 zł uwzględnia wskazane wyżej okoliczności, nie powodując jednocześnie odczucia, że stanowić będzie nie tylko rekompensatą za krzywdy D. S., ale także nadmierne wzbogacenie powoda. Dodać należy, że powód nie wrócił do pełnej sprawności, wymaga dalszej rehabilitacji, co także wiązać się będzie dla niego z dolegliwościami bólowymi, wydatkami, koniecznością poświęcenia wolnego czasu, który mógłby przeznaczyć dla siebie i rodziny. Powód nie domagał się ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej za skutki zdarzenia z dnia 19 stycznia 2017 roku na przyszłość, zatem ustalone w sprawie zadośćuczynienie będzie ostateczną kwotą jaka zostanie mu przyznana w związku ze zdarzeniem z dnia 19 stycznia 2017 roku.

Nadto należy dodać, że w ocenie Sądu kwota 1500 zł przyznana powodowi w ramach postępowania likwidacyjnego jest kwotą jedynie symboliczną, aktualna zamożność społeczeństwa jest dosyć duża, a kwoty zadośćuczynień przyznawanych w innych sprawach są o wiele wyższe, czego świadomością ma strona pozwana uczestnicząc w wielu procesach (także przed tut. Sądem).

Od kwoty 7000 zł jako kwoty całkowitego zadośćuczynienia odjęto kwotę 1500 zł wypłaconego już zadośćuczynienia i dodatkową kwotę 5500 zł zasądzono na rzecz powoda w pkt I wyroku.

Odsetki ustawowe za opóźnienie zasądzono od dnia 24 lipca 2017 roku, albowiem w tym dniu do strony pozwanej wpłynęło odwołanie powoda od decyzji w przedmiocie przyznania kwoty 1500 zł. Zdaniem Sądu skoro strona pozwana nie uwzględniła wskazanego odwołania to od dnia jego złożenia pozostawała w opóźnieniu wobec powoda.

W pkt II oddalono żądanie co do odsetek od dnia 27 maja 2017 roku do dnia 23 lipca 2017 roku.

Sąd uznał za wiarygodne opinie biegłych M. P. i I. Ś.. Biegli odpowiedzieli na wszystkie zadane im pytania, nadto opinie te nie była kwestionowane przez strony.

Sąd uznał także za wiarygodne zeznania świadków i powoda, albowiem były jasne i logiczne. Nadto nie przedstawiono żadnych dowodów, które pozwoliłyby na podważenie wiarygodności wskazanych dowodów.

O kosztach procesu orzeczono w pkt III na podstawie art. 98 § 1 kpc w zw. z art. 100 kpc i art. 108 kpc.

Powód wygrał niniejszy proces w 100 %, a zatem strona pozwana winna mu zwrócić wszystkie poniesione koszty w kwocie 2555,57 zł, na którą złożyły się kwoty:

- 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa
- 1800 zł wynagrodzenie pełnomocnika ustalone od wartości przedmiotu sporu na podstawie § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie
- opłata od pozwu w kwocie 275 zł
- wydatki związane z wynagrodzeniem biegłych w kwocie 463,57 zł.